

Nájemce **legendární restaurace** podal trestní oznámení na magistrát. Ten zas hrozí výpovědi

Sen o Muzejce se zadrhl v hádce

Milada Prokopová
redaktorka MF DNES

BRNO Když se na jaře roku 2016 nastěhoval do přízemních prostor neogotického Berglova paláce na rohu Moravského náměstí a Lidické ulice nový nájemce a začal s úpravami, svítila Brňanům naděje. „Legendární restaurace Muzejka zase otevře,“ těšili se.

Nájemce - firma Gattamelata - ohlásil, že udělá vše, aby tu co nejrychleji otevřel gril a pizzerii. Teď to však vypadá spíš na pat. Mezi ním a městem se totiž rozhořel spor. Došlo to tak daleko, že majitel společnosti Jan Nahodil podal na magistrát trestní oznámení. Město zase vyhrožuje výpovědí. Přitom obě strany tvrdí, že by chtěly, aby atraktivní místo začalo co nejdříve sloužit lidem.

„Do Muzejky jsme už nalili deset milionů, ale město nám hází klacky pod nohy a znemožňuje kolaudaci, jako by hledalo záminku, aby nás mohlo vyhodit. Na stavební úpravy a vybavení restaurace jsme si vzali úvěr, splácíme ho, ale nevyděláváme. Navíc po nás chce město plný nájem, takže jsme žádali o slevu, alespoň, než otevřeme,“ popisuje dcera nájemce a společnice firmy Lucie Nahodilová.

Právě tuto žádost radní smetli na svém posledním jednání ze stolu s tím, že nájemce poškodil památkově chráněný majetek města a dluží peníze.

„Dělá si, co chce, má svoji pravdu, neustále si stěžuje a na nájem dluží 170 tisíc,“ říká náměstek primátorky Oliver Pospíšil (ČSSD), který má městské domy na starosti. Podle něj firma poničila olejovou malbou jednu z místností památkově chráněného objektu. „Nechali tu vymalovat křivčité obrázky dračí sluje, z čehož měl vedoucí odboru památkářů málem infarkt,“ poznamenal Pospíšil.

Prostory v přízemí tudorovského neogotického paláce z 60. let 19. století jsou z velké části stavebně upravené a nájemce už do nich nastěhoval technologie - pec na pizzu a další elektrospotřebiče a nerezové pulty, město za 3,5 milionu korun nechalo instalovat novou vzdu-

Muzejka po opravě Podle dcery nájemce a společnice firmy Lucie Nahodilové (na snímku) už firma Gattamelata nalila do rekonstrukce Muzejky přes deset milionů korun. Stěžuje si, že město jim neustále hází klacky pod nohy. 3x foto: Anna Vavřiková, MAFRA, a Magistrát města Brna

chotechniku. Právě ta se stala dalším předmětem sporu. Podle nájemce je špatně udělaná, takže na ni nelze připojit elektrospotřebiče.

„Vzduchotechnika je nefunkční. Součástí bylo vyčištění staré digestoře, ale tam stojí olej,“ popisuje Nahodilová, která si s otcem prostory Muzejky o ploše 600 metrů čtverečních pronajala. Jako absolventka oboru management restaurací a hotelů si chce splnit velký sen a šéfovat jí.

Fajnové sály i křivčité dračí sluje

Z hlavního vchodu z Lidické vchází do samoobslužného bistra, jsou tu instalované nerezové pulty, vedle nich přijde výčep, přes roh výdej pizzy a dozadu do místnosti velká otevřená kuchyně. Lidé si naberou jídlo na tácy a zaplatí a pak projdou do velkého sálu, kde bude jídelna. Naproti výdeji pizzy už se rýsuje občůdek s delikatesami, do něhož lidé vstoupí z Moravského

Dračí sluj Salonek pro děti v Muzejce dostal podobu dračí sluje a hradu. Památkáři nařídili malby odstranit. V prostorách tudorovského neogotického paláce z 60. let 19. století podle nich neměly co dělat.

náměstí. „Chceme tu prodávat šunky, sýry, víno a francouzské bagety, které budeme péct tady, stejně jako pizzu. Vedle bude také pult, kde zákazníci dostanou kávu a zákusky,“ popisuje Lucie Nahodilová a stoupá po hlavním schodišti, z kte-

rého se vchází do dvou salonků - kavárenského s wi-fi a větším soukromím a do místnosti pro děti.

Právě ta se na konci ledna stala předmětem sporu s památkáři. Dnes už jsou stěny bílé, ale ještě nedávno tu byla vymalovaná hradba

s rytířem a výhled na věže zámku s drakem. „Bylo nám řečeno, že musíme zachovat výmalbu v hlavním sále, do ostatních prostor že nám mluvit nebudou. Nemáme to bohužel písemně, ale slyšelo to asi deset lidí,“ namítá Nahodilová.

Procházíme dalšími prostorami a končíme ve sklepení a zázemí s lednicemi, přípravami zeleniny, masa, výrobnou zákusků.

Laik může získat pocit, že zase tolik toho k otevření nechýbí.

Proces kolaudace se však zadrhl na celé řadě věcí. Výhrady mají například hasiči, kteří požadují, aby pece na pizzu byly protipožární oddělené od ostatního provozu, nespokojeni jsou i památkáři, kterým nestačí olejový hrad jen přetřít, ale chtějí, aby byla zeď očištěna a znovu vymalována, a připomínky mají i hygienici.

„Míček je na straně nájemce, a pokud závady odstraní, okamžitě požádáme o opětovné zahájení kolaudačního řízení,“ říká vedoucí odboru správy majetku brněnského magistrátu Petr Gabriel.

Nájemce však tvrdí, že ho město úřednickými průtahy a nedodělkami poškozují. „Na nájemném nedlužíme. Vrátili jsme faktury za energie a vodu, protože elektrinu máme svoji, od topení jsme odpojení a vodoměr běží, i když tu nejsme. Na to jsme také upozorňovali, ale bohužel přišla faktura znova,“ poznamenala Nahodilová.

To však Gabriel vyvrací. „Musí se podílet na úhradě nákladů za společné prostory, na to je zákon. Vodoměr jsme kontrolovali. Je v pořádku, ale objevili jsme ventil, který protéká. A za vzduchotechniku firma, která ji dělala, ručí. Nemůžeme za to, že digestoře pana Nahodila na ni nejdou napojit,“ oponuje Gabriel.

„Nebudu nikomu soudcovat“

Obě strany mají řadu argumentů a obě tvrdí, že mají na všechno doklady. Jak spor dopadne, si netroufá ani jedna strana odhadnout. Nejdříve by totiž musely najít společnou řeč. Nahodil se chce sejit s náměstkem Pospíšilem a předložit mu svoje argumenty. Ten však schůzku odmítl.

„Nebudu nikomu soudcovat. Musel bych nastudovat spoustu technických, a na to nemám čas. Od toho je odbor správy majetku, aby to s nimi řešil. Nikoho vyhazovat nechceme, je v jeho i v našem zájmu, aby Muzejka fungovala, ale pokud poruší podmínky smlouvy, nezbude nám nic jiného,“ reagoval Pospíšil.

Isteník v úloze svůdníka Valmonta dře jako soumar

Jana Soukupová
spolupracovnice MF DNES

Po odvysílání televizního seriálu Most!, ve kterém se vynikající divadelní herec Michal Isteník proslavil po celé republice jako zemité nesebevědomý hostinský Eda z mostecké Severky, se jeho ztvárnění naprostoého protivníka, totiž neodolatelného svůdníka Valmonta v Nebezpečných vztazích, očekávalo s velkou pozorností.

Do této role obsadil Isteníka v jeho domovském Městském divadle Brno režisér Mikoláš Tyc, který spolu s Janem Šotkovským inscenoval upravil Christopherem Hamptonem zdramatizovaný román v dopisech Choderlose de Laclose. Teď příběh navzájem intrikujících šlechticů ve Francii 18. století, který v nejrychlejších variacích už vícekrát opavoval jeviště i filmová plátna, přičemž se nelze ubránit pocitu, že nejsnesitelnější toto téma uchopil ve svém filmu Valmont z roku 1989 režisér Miloš Forman, který potrestal zlo a se záměrně dobromyslným paradoxem nechal „vyhrát“ původně zlomyslně využívané a manipulované postavy.

V Tycově a Šotkovského verzi Hamptonova scénáře je to tak trošku nelogicky napůl. Valmontem svedená Cecilka po spontánním potratu jejich dítky končí v klášteře a její milý, rytíř Danceny, který se zapletl s markýzou de Merteuil, uteče na Maltu poté, co bojoval se svůdcem Valmontem. Ten ovšem vypadá, že spíše než při souboji s mladým rytířem zemřel na infarkt.

Ale nejméně funkční se jeví osud zlovlné markýzy. Zatímco totiž v de Laclosevě románu i u Formana skončila tato intrikánka znemožněna společensky, případně až po Valmontově smrti svou pozdě zřetelnou láskou k němu, v nejnovější premiéře jako by právě jen ona všechno vyhrála a těšila se na své další hry a intriky.

Ale dejme tomu, že si původní objemný román může každý inscenátor zpracovat podle svého. Teď jde spíš o to, jak to nakonec celé vypadá na scéně. A dlužno říci, že tak strašlivě ke svému naturelu nekompatibilní roli chudák Isteník snad ještě nedostal. On to sice nakonec jakžtakž celé herecky ustojí, protože je hercem od pánaboha, ale práce pro něj musí být opravdu strašlivá. Po celý čas totiž po jevišti

vláčí až neskutečné břímě, kdy mu jsou zapovězeny skoro všechny jeho herecké figle a nařizeno naopak vše, co mu není vlastní.

Zatímco takový Alan Rickman či Colin Firth, ba i ten ošklivka John Malkovich měli při svém ztvárnění Valmonta tři čtvrtiny práce hotové jen díky svému šarmu, pyknický dobrák Isteník nemá ušetřen ani centimetr při zlézání velehojry své svůdnické role. Nakonec to tedy víceméně klapne, ale k lehkosti v roli má daleko.

A herecky to tentokrát mírně drhne i jiným, především drobně, leč viditelně křivčivě Radce Coufalové v roli markýzy, o něco méně Barboře Goldmannové jako ctěné paní de Tourvel či Lence Janíkové coby Cecilčině matce de Volange. Takže nejpříjemnějším překvapením jsou nakonec Kateřina Marie Fialová jako dokonale uvolněná a s rolí sžítaná i náivní Cecilka a zkušená i přirozená Zdena Herfortová v úloze staré paní de Rosemonde.

Ani úplně jednoduchá scéna Andreje Ďuríka, v níž hrají jen židle a polštáře, hercům tentokrát moc nepomáhá. A mezi odkazy na nejrychlejší doby či styly balancující kostýmy Anety Grňákové vypadají už skoro jako schválnost, aby se to

hercům hrálo pokud možno ještě hůř.

Nebezpečné vztahy
Městské divadlo Brno **65%**

Dokonalé kouzlo
Čaroděje ze země Oz

Podle knihy Lymana Franka Baum z roku 1900 Čaroděj ze země Oz

Od Edy k Valmontovi Michal Isteník v roli vikonta de Valmonta a Diana Velčíková jako Emilie v inscenaci Nebezpečné vztahy. Foto: Václav Šálek, ČTK

ství, aby zemi zbavila zlých čarodějnic, pak v Radosti tento zážitek povýšili oba na nezapomenutelný.

Esprit, profesionalita, ale také pokora vůči námětu a porozumění dětskému divákovi, vnímanému s pozoruhodným věkovým rozpětím, tu dosáhly dokonalosti. Vzniklo tak úžasné, zdánlivě hravě a lehce působící představení, za nímž lze však tušit spousty poučené práce. Hlavně vedení skvělých herců, kde těžko chválit někoho zvláště, ale zmiňme alespoň nováčka souboru Kateřinu Kocichovou v roli peverky skvělé a typově dokonalé Dorotky a Barboru Dobišarovou v báječně prožité roli zlé čarodějnice Hadrachy. Bonusem je nesmírně příjemná hudba Davida Rottera, výborné písně a také až neuvěřitelné scénické nápady Kataríny Kováčikové, které jsou i při své přirozenosti a jednoduchosti naprosto funkční a schopné vyvolat dokonalé kouzlo. Což ještě podtrhuje kostýmy Sylvie Zimuly Hanákové. Chcete s dětmi prožít divadelní dokonalost v příběhu, který se neomrzí? Čaroděj ze země Oz to dokáže.

Čaroděj ze země Oz
Divadlo Radost **95%**